

Camellia

แพทย์
สาว
ชาวไร่

农
园医
锦

婉娜晴雨
เชยยู

13

บทที่ 536 เพื่อนเก่า

นางโยนตำราให้กับหลินนั่ว “ตั้งใจศึกษาให้ดี หากมีคำไหนที่อ่านไม่ออกหรือมีจุดไหนที่ไม่เข้าใจก็ทำเครื่องหมายเอาไว้ ตอนเจอกันครั้งหน้า ข้าจะช่วยอธิบายให้เจ้าฟัง”

“ขอบคุณอาจารย์!” หลินนั่วจำได้ว่าเป็นลายมือของ กู่เยี่ย จึงรู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย

“จริงสิ แม่ของเจ้าดีขึ้นหรือยัง” กู่เยี่ยนึกถึงป้าหลิน เนื่องจากทำงานหนักเป็นเวลานาน จนทำให้เสียสุขภาพเป็นอย่างมาก นางจึงออกไปสั่งยาบำรุงร่างกายให้หลินนั่วหิบบยาในคลังเครื่องยาเอง ยาชนิดไหนที่ไม่มีในคลังเครื่องยาก็นำไปเอามาที่ร้านจี้หมินถั่ง และลงบัญชีนางไว้

หลินนั่วพูดอย่างซาบซึ้งว่า “หลังจากที่ท่านแม่กินยาที่อาจารย์จัดให้ อาการของท่านก็ดีขึ้นมากเลย”

แม่ของหลินนั่วเป็นคนที่อยู่ว่างไม่เป็น เมื่อร่างกายดีขึ้นก็จะไปทำหน้าที่จัดการคลังเครื่องยา นางมักจะช่วยงานลูกชาย

จนจำเครื่องยาได้แทบทุกชนิด ถือว่าสามารถจัดการคลังเครื่องยาได้อย่างคล่องแคล่ว

กู่เยี่ยพยักหน้าแล้วพูดว่า “อย่าให้ท่านทำงานหนักเกินไป ให้พักฟื้นอีกสักปีครึ่งจึงจะหายดี พรุ่งนี้ข้าจะไปจับชีพจรตรวจอาการให้ป้าหลิน และปรับสูตรยาให้ท่าน”

“พระคุณของอาจารย์ หลินนั้วซาบซึ่งเป็นอย่างยิ่ง...” หลินนั้วโค้งตัวคำนับกู่เยี่ยด้วยความซาบซึ่งใจ

กู่เยี่ยจับมือของเขาเบาๆ “ไม่ต้องทำแบบนี้ แพทย์ต้องมีจิตใจเมตตา ถ้าเป็นคนอื่น ข้าก็จะทำเช่นนี้เหมือนกัน ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าเรียกข้าว่า ‘อาจารย์’ ไม่ใช่หรือ”

“อาจารย์...” หลินนั้วลังเลที่จะพูด เขาเงยหน้ามองดูดวงตาที่อ่อนโยนราวกับความอบอุ่นในฤดูใบไม้ผลิ จากนั้นรวบรวมความกล้าแล้วพูดว่า “การทดสอบครั้งหน้า ข้าขอ...”

“ได้สิ เจ้าเป็นหมอลูกศิษย์เพียงหนึ่งเดียวที่อยู่ข้างกายข้า ไม่พาเจ้าไปด้วยจะให้พาใครไป” กู่เยี่ยส่งยิ้มบางๆ ให้เขา

ขณะที่หลินนั่วกำลังจะพูดอะไรต่อ ทันใดนั้นครอบครัวตระกูลจู่ก็เข้ามาต้อนรับ เงินก๊วกงและจวินซื่อถามลูกสาวอย่างอบอุ่นว่า “ยาที่ให้ปรุงในรอบนี้ยากมากใช่หรือไม่! ดูลิ ต้องให้ลูกสาวของพวกเราไปทนทรมานอยู่ในพื้นที่คับแคบเช่นนั้น ลูกสาวของพวกเราผอมจนแทบทนดูไม่ได้แล้ว”

กู่เยี่ยลู่ไบหน้าตัวเอง มันทั้งนุ่มทั้งเนียน หลังจากที่มาเมืองหลวง อาการแพ้ความร้อนของนางก็บรรเทาลงมาก และเริ่มมีน้ำมีนวลแล้ว ตอนที่อยู่ในสนามสอบก็มีคนมาส่งอาหารและของว่างให้ทุกวัน กินไม่น้อยกว่าอยู่ที่บ้านเสียเลย นางจับแก้มและเอวของตน... ผอม? ผอมที่ไหนกัน ‘ความผอม’ นี่เป็นเรื่องที่ท่านพ่อท่านแม่คิดไปเองชัดๆ

“ท่านพ่อ ท่านแม่” กู่เยี่ยมองเห็นน้ำตาแห่งความปวดใจที่แวววาวอยู่ในตาของท่านแม่ ก็ถึงกับขมับกระตุกไปหลายทีและรีบพูดว่า “ข้าตัวเหม็นจนยุ่งมาตอมยังแทบจะเป็นลมตายแล้ว พวกเรารีบกลับบ้านกันเถิด ท่านแม่ ข้าคันศีรษะเหลือเกิน กลับถึงบ้านช่วยดูให้ข้าที่ว่ามีเหาขึ้นหรือเปล่า!”

สิ่งเดียวในสนามสอบที่ทำให้กู่เยี่ยทนแทบไม่ไหวก็คือไม่สามารถอาบน้ำและสระผมได้ ท่ามกลางสายตาของผู้คน

นางไม่มีโอกาสแม้แต่จะเข้าไปในห้วงมิติ นางรู้สึกว่ากลิ่นเหม็นของนางเป็นเหมือนกับอาวุธชีวภาพแล้ว

“ไม่เหม็น เหม็นที่ไหนกัน ลูกสาวของพวกเราออกจะหอม! เสียวลิว! ไปดูชีวารถม้าของพวกเราจอดอยู่ที่ไหน กลับไปต้อนบำรุงลูกสาวของพวกเราเสียหน่อย สองวันนี้พักผ่อนให้เต็มที่” จวินซื่อจับมือกู่เยี่ยย็นรอรรถม้าอยู่หน้าประตู

“น้องกู่...” เสียงอันร่าเริงมีชีวิตชีวาดังขึ้น กู่เยี่ยหันกลับไปดู ปรากฏว่าเป็นแม่นางน้อยที่สวมใส่ชุดกระโปรงผ้าโปร่งสีแดงเงินที่ปักลายผีเสื้อ ตัวสูงและหน้าตางดงาม ซึ่งกำลังยิ้มให้กับนาง

“พี่จิงเออร์...” กู่เยี่ยทักทายอย่างมีความสุข แม่นางน้อยผู้นี้เป็นลูกสาวชนชั้นสูงหนึ่งในสองคนที่ยอมเป็นเพื่อนกับนางตอนที่อยู่ในลานล้อม “พี่สาวผิวขาวเนียนละเอียดขึ้นมากเลย และสวยขึ้นมากด้วย ข้าแทบจำไม่ได้เลย!”

หยวนไ่จิงตะตะหน้าตัวเอง และยิ้มอย่างเบิกบานใจยิ่งขึ้น “ต้องขอบคุณผลิตภัณฑ์บำรุงผิวที่น้องให้ข้า ให้ไปไม่ถึง

สองเดือนก็เห็นผลได้อย่างชัดเจนแล้ว ท่านแม่ของข้าบอกว่
ในที่สุตซาก็เหมือนผู้หญิงเสียที!”

“เพราะพีฉิงเอ๋อร์มีเค้าโครงที่ดีอยู่แล้วต่างหาก ต่อให้เป็น
ผลิตภัณฑ์บำรุงผิวที่ดีแค่ไหนก็ทำได้แค่ปรับคุณภาพผิว
ไม่สามารถเปลี่ยนโครงหน้าของคนได้” กุ้ยเย่มีความประทับใจ
กับแม่นางน้อยผู้สติและใจกว้างคนนี้ สำหรับคนที่นางชื่นชอบ
แล้ว นางย่อมใจกว้างตอบ “พรุ่งนี้พีฉิงเอ๋อร์มาที่บ้านข้าสิ ข้ามี
ผลิตภัณฑ์บำรุงผิวอีกชุดที่เหมาะสมกับพี...”

“ข้าได้ยินว่าน้องกุ้ย...” หยวนไห่จึงหันไปทำความ
เคารพเงินกั้วกงและจวินซื่อ ตอนที่ฮูหยินตงผิงโหวทักทาย
พูดคุยกับจวินซื่อ นางก็จับมือกุ้ยเย่แล้วพูดว่า “จะว่าไป... ตอนนี้
เรียกเจ้าว่า ‘น้องกุ้ย’ ไม่ได้แล้วสินะ คาดไม่ถึงเลยว่าน้องจะเป็น
ลูกสาวที่ตระกูลฉู่ตามหามานาน ตอนนี้เจ้าเป็นผู้โต่งต้ง
เหลือเกินในเมืองหลวงรู้หรือไม่ หลังจากนั้นในเมืองหลวงข้าก็มี
พี่น้องที่เล่นด้วยกันได้แล้ว”

เมื่อฮูหยินตงผิงโหวได้ยินเช่นนี้จึงหันไปมองลูกสาว “เจ้า
คิดว่าน้องฉู่จะเหมือนกับเจ้า วันๆ ไม่มีอะไรทำ ในใจคิดแต่เรื่อง
เล่นหรือ”

หยวนไฉนจึงทำหน้าที่เล่นไล่ท่านแม่ตัวเอง และบันทึก
ไว้ว่า “ตอนที่เจ้ามาทดสอบรอบแรก ข้าก็จำหน้าเจ้าได้แล้ว
เดิมทีอยากจะไปหาเจ้า แต่ท่านแม่ไม่อนุญาต บอกว่าเจ้าต้อง
เข้าร่วมการทดสอบแพทย์โอสธ หาได้มีอารมณ์ต้อนรับสหายไม่
และห้ามให้เข้าไปวุ่นวาย”

“ไม่เป็นไร การปรุงยาไม่ใช่เรื่องที่จะทำอย่างงูๆปลาๆ
ยิ่งเป็นช่วงสอบก็ยิ่งต้องผ่อนคลาย เมื่อรักษาความผ่อนคลาย
ของจิตใจ ก็จะสามารถดึงประสิทธิภาพออกมาได้ดียิ่งขึ้น ข้าไม่
ค่อยมีเพื่อนในเมืองหลวง อนาคตต้องพึ่งพาพี่สาวคอยดูแล
แล้ว!” เมื่อพูดคุยคิดดูแล้ว แวดวงสังคมของนางก็แคบจริงๆ ด้วย
อนาคตไม่สามารถพึ่งพาการปรุงยาอย่างเดียว ต้องทำความรู้จัก
กับเพื่อนสาวใหม่ๆ ที่สามารถคุยกันได้เสียหน่อยแล้ว!

“น้องกู่... เอ่อ... น้องฉู่... แค่ก! เฮ้อ ข้าเรียกเจ้าว่า
‘น้องเยี่ยเออร์’ ก็แล้วกัน” หยวนไฉนตอบตัวเอง และพูดอย่าง
มั่นใจว่า “วางใจเถิด! หลังจากนั้นเจ้าคอยติดตามพี่เอาไว้ พี่จะ
คอยปกป้องเจ้าเอง!”

ฮูหยินตงผิงโหวจ้องมองนาง และปนกับจวินซื่อด้วย
สีหน้าสนใจว่า “เจ้าลูกสาวคนนี่พ่อของนางตามใจจนเสียผู้
เสียคน ดูท่าทางนางสิ เหมือนผู้หญิงเสียที่ไหน”

“เด็กผู้หญิงร่าเริงสดใสเสียหน่อยเป็นเรื่องที่ดี ดูอย่าง
ลูกสาวข้าสิ ดีหมดทุกอย่าง ติดแค่มิชอบออกจากบ้าน และไม่มี
เพื่อน” เมื่อเห็นลูกสาวที่กำลังคุยกับหยวนไห่จึงอย่างมีความสุข
จวินซื่อก็รู้สึกดีใจมากที่นางมีเพื่อน

“วางใจเถิด ลูกสาวของพวกท่านมีความสามารถ
หลังจากนี้ไม่ต้องกังวลเรื่องหาเพื่อนไม่ได้หรอก” ฮูหยิน
ตงผิงโหวพูดอย่างตรงไปตรงมา

ส่วนอีกด้านหนึ่ง หยวนไห่จึงก็พูดอย่างกระตือรือร้นว่า
“น้องเยี่ยเออร์ เจ้าสุดยอดเหลือเกิน เป็นแพทย์โอสทชั้นแปด
แล้ว ถ้าได้ขึ้นอีกหนึ่งชั้น ก็จะอยู่ในระดับเดียวกับแพทย์
โอสทสตรีแล้วไม่ใช่หรือ”

“ผลการทดสอบในวันนี้ต้องรออีกสองวันจึงจะรู้ผล ยังไม่
รู้เลยว่าผ่านหรือไม่...” นานๆ ครั้งก็เยี่ยจะพูดอย่างถ่อมตน

หยวนไฉนจึงกลับไปเยี่ยมไปด้วยความมั่นใจต่อนาง “ไม่ต้องกังวลไป ไม่มีปัญหาแน่นอน! แพทย์โอสถที่อยู่เบื้องหลังโอสถกรรมสกุลกุ การสอบแพทย์โอสถขั้นแปดเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยไม่ใช่หรือ”

หลังจากแยกย้ายกันที่ลานล้อม ทั้งสองคนก็ค่อยส่งจดหมายหากันตลอด หยวนไฉนจึงมีความเข้าใจในรายละเอียดชีวิตของนางอยู่เล็กน้อย

“แม่นางฉู ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ” เสียงอันอ่อนโยนดังขึ้นอย่างแผ่วเบา

หยวนไฉนหันไปมอง รอยยิ้มบนใบหน้าจางลงเล็กน้อย “หวังหลี่ลั่ว เจ้ามาทำอะไร”

รอยยิ้มบนใบหน้าของหวังหลี่ลั่วจะรักไปครู่หนึ่ง จากนั้นจึงตอบว่า “แม่นางหยวน พวกเราต้องมีจุดประสงค์การมาที่เหมือนกันไม่ใช่หรือ”

บทที่ 537 ประจบเบื่องบน รังแกเบื่องล่าง

หลังจากนั้นนางก็หันไปหาภูเฝ้าอีกครั้ง รอยยิ้มบนใบหน้าของนางขึ้นเพิ่มอีกนิดก็จะเข้มข้นไป ขึ้นลดน้อยลงหน่อยก็จะจืดจางเกิน มันช่างกำลังพอดี “ขอแสดงความยินดีกับแม่นางผู้ที่ได้รับคุณสมบัติแพทย์โอสกระดับสูง ข้าอยากมาแสดงความยินดีกับแม่นางมาโดยตลอด แต่ก็ไม่มีโอกาสสักที ไม่คิดว่าวันนี้จะได้พบเจอกันที่นี่”

เมื่อจวินซื่อเห็นว่ามิบุตรสาวของตระกูลชั้นสูงอีกคนหนึ่งมาคุยกับลูกสาวของตน ลักยิ้มบนแก้มของนางก็ยิ่งกลลิกเด่นชัดขึ้น “ลูกสาวของแม่ไปรู้จักกับแม่นางหวังตั้งแต่เมื่อไหร่ละ”

หวังหลี่ลั่วโศกคำนับอย่างสง่าผ่าเผย จากนั้นยิ้มพูดว่า “ตอนอยู่ที่ลานล้อมเมื่อฤดูใบไม้ร่วงปีก่อน ข้าโชคดีที่รู้จักกับแม่นางผู้ จริงด้วย ข้ายังไม่ได้แสดงความยินดีต่อสุหยินที่ท่านได้พบเจอลูกสาวเลย”

“ขอบใจนะแม่นางหวัง เจ้ากับลูกสาวข้าอายุไม่ต่างกันมาก คราวหลังมาเล่นด้วยกันบ่อยๆ สิ...” ก่อนหน้านั้นจวินซื่อ

ไม่เคยพูดคุยกับแม่นางของตระกูลไท่จิ้งชื่อชิงมาก่อน จากที่ได้พบเจอในวันนี้ันพบว่าถูกชะตา อ่อนโยนสุภาพ สง่าภูมิฐาน

หยวนไ่จิ้งยังไม่ลืมนวตอนที่อยู่ลานล่อม หวังหลิวเลี้ยงหยันเยี่ยเอ๋อร์สารพัด นางจึงแบ่ปากแล้วพูดว่า “น้องเยี่ยเอ๋อร์ต้องยุ่งกับการเตรียมตัวสอบแพทย์โอสธ หากได้มีเวลามากอยต้อนรับคนที่ไม่คิดจะทำอะไร...”

“จิงเอ๋อร์” เนื่องจากนางไม่มีมารยาท สุหยินตงผิงโหวจึงดูนางไปคำหนึ่ง

จวินชื่อมองดูลูกสาวของตน เห็นนางสีหน้าแน่นิ่งก็รู้ว่าจะต้องมีที่มาที่ไปแน่นอน จึงรีบพูดว่า “เรื่องของเด็ก ๆ ก็ให้พวกนางจัดการกันเองเถิด อิงหนาน ท่านจำได้หรือไม่ว่าตอนที่พวกเราเพิ่งรู้จักกัน ท่านยังมีท่าที่รังเกียจข้าเลย!”

เมื่อสุหยินตงผิงโหวนึกถึง ‘ความคับข้องใจ’ ในตอนนั้น รอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าอีกครั้ง “ยังจะมาว่าข้าอีก ท่านเองก็มักว่าข้า ‘ไร้ระเบียบ’ ‘หยาบคายไร้มารยาท’ ไม่ใช่หรือ”

คนหนึ่งเป็นบุตรสาวของขุนศึก คนหนึ่งเป็นสตรีจากตระกูลโบราณที่ยึดมั่นในหลักจารีตประเพณี ทั้งสองต่าง

ขัดสายตากันและกัน เข้ากันไม่ได้ราวน้ำกับไฟ มันช่างเป็นเรื่องราวที่ดูเหมือนจะผ่านมานานแสนนานแล้ว...

หวังหลีลั้วราวกับไม่ได้ยินคำพูดของหยวนไห่ฉิง ไปหน้ายังคงไว้ซึ่งรอยยิ้มอันอ่อนโยน “แม่นางจู่เฟิงทดสอบเสร็จจะต้องเหนื่อยมากแน่นอน พักผ่อนให้เต็มที่นะ หลังจากที่ย่อบงานประลองไอศถ หลีลั้วค่อยส่งข่าวให้ ขอตัวลาก่อน”

กุ่เยียยังคงสีหน้านิ่งเฉย ตั้งแต่ต้นจนจบ นางยินยอมเพียงแค่มองหน้ารับนิดๆ นางไม่ได้พูดกับหวังหลีลั้วเลยสักคำ เมื่อเทียบกับความสุขสนุกสนานกับหยวนไห่ฉิงแล้ว ก็ถือว่าเย็นชาไปเสียหน่อย แต่จินที่รู้ดีว่าลูกสาวไม่ใช่คนหยิ่งผยอง มันต้องมีเหตุผลแน่นอน

หยวนไห่ฉิงเบ้าปากใส่แผ่นหลังของหวังหลีลั้วแล้วพูดว่า “น้องเยียเอ๋อริอย่าสนใจนางเลย นางเป็นแบบนี้แหละ เมื่อเจอคนที่สถานะสูงกว่านาง นางก็อดไม่ได้ที่จะมาเลียเท้า พอเจอคนที่สถานะต่ำกว่าก็มักจะทำตัวเย่อหยิ่ง นึกถึงตอนที่อยู่ลานล้อมสภาพที่นางเดินตามองค์หญิงอันหย่าต้อยๆ ราวกับสุนัข...”

“จิงเออร์!” ฮูหยินตงผิงโหวจ้องมองบุตรสาวของตน บุตรสาวของนางเป็นคนปากไว พุดตรงไปตรงมา ทำให้มีผู้คน ชื่นเคื่องไม่น้อย

ฉู่ฉู่ไปได้ยินจึงเดินเข้ามา และขมวดคิ้วถามว่า “ทำไม หรือ แม่นางคนนั้นเคยรังแกน้องสาวข้าหรือ”

เมื่อจวินซื่อเห็นเช่นนี้จึงตำหนิอย่างไม่จริงจิงด้วยรอยยิ้ม “เสี่ยวอู่ กลับมาเดี๋ยวนี้! สาวๆ เขาคุยกัน เจ้าไปยุ่งอะไรด้วย”

ฉู่ฉู่ไปยืนกราน “มีคนรังแกน้องสาวข้า ข้าจะต้องแก้แค้น ให้นาง!”

“เจ้าจะแก้แค้นให้น้องสาวอย่างไร จะไล่ทุบตีบุตรสาว ผู้อื่นหรืออย่างไร” ฉู่ฉู่ขงทำแขนไว้บนไหล่ของเขาแล้วถามด้วย สีหน้าเรียบนิ่ง

ฉู่ฉู่ไปกระแอมก่อนจะพูดว่า “ตระกูลฉู่ของพวกเราไม่ ทำร้ายผู้หญิง แต่ตระกูลไท่จิงซื้อชิงมีลูกชายนะ! การสั่งสอน พวกหนอนหนังสือมือไม้ไร้เรี่ยวแรงไม่ก่คน ข้าใช้แค่ปลายนิ้วก็ เพียงพอแล้ว”

“เจ้าพูดเองนะว่าอีกฝ่ายเป็นแค่หนอนหนังสือมือไม้
ไร้เรี่ยวแรง เจ้าไม่รู้รู้สึกอายหรือ” ฉุ่มซงยิ้มพูด

ฉุ่มไปขมวดคิ้วแล้วเบิกตา สีหน้าดูร้าย “น้องสาวเข
รังแกน้องสาวของพวกเรา ขำรังแกกลับจะต้องอายอะไร”

“พี่สี่ พี่ห้า” กูเยี้ยตัดบทสนทนาของพวกเขาแล้วยิ้มพูด
ว่า “ขำรู้แล้วว่าพี่ๆ รักขำ แต่ระหว่างขำกับแม่นางหวังไม่ได้มี
ความขุ่นเคืองกันขนาดนั้น ก็แค่ตอนแรกนางดูถูกสถานะของขำ
เฉยๆ”

“ว่าอย่างไรนะ! สตรีผู้นั้นกล้าได้อย่างไร! กล้ามาดูถูก
น้องสาวของขำ! ไท่ฉิงซื้อชิงเป็นเพียงขุนนางระดับสามที่
ไร้ความสำคัญ เบี้ยหวัดน้อยนิดจนไม่ควรค่าจะเอ่ยถึงด้วยซ้ำ
นางมีสิทธิ์อะไรมาดูถูกคนอื่น แม่นางตระกูลขุนนางอันดับต้นๆ
ของพวกเราจะปล่อยให้นางดูถูกเช่นนี้ได้อย่างไร” เมื่อฉุ่มไปได้
ยินเช่นนี้ ก็ดีดตัวราวกับประทัดที่ถูกจุด

กูเยี้ยรู้สึกว่ามีคนสนใจมาทางนี้แล้ว จึงรีบดึงแขนเขา
แล้วพูดว่า “ตอนแรกขำยังไม่ได้เป็นแม่นางของตระกูลเงินกั๊วกง
เป็นเพียงชาวบ้านธรรมดาที่เปิดโรงผลิตยา เมื่อไปอยู่กับเหล่า

คุณหนูชนชั้นสูงมาก การที่คนอื่นไม่ยอมรับเข้าเป็นเพื่อนด้วย ก็ถือเป็นที่เข้าใจได้”

ฉมู๋ไปยังคงพนไฟออกจากธุจมุม “ประจบเบื่องบน รังแก เบื่องล่าง หี ที่แท้บุตรสาวตระกูลหวังก็เป็นเช่นนี้เอง!”

“พี่ห้า มันก็แค่ความขัดแย้งเล็กน้อยระหว่างผู้หญิง ไม่ควรค่าให้โกรธขนาดนี้...” กุ้ยเย่ไม่ยอมให้ความขัดแย้ง ระหว่างผู้หญิงสองคนยกระดับเป็นความบาดหมางระหว่างสอง ตระกูล สองชาติของนางรวมกันก็มีอายุสี่สิบกว่าปีแล้ว นางจะ มัวถือสาแม่หนูแค่คนเดียวอีกหรือ เจอคนนิสัยไม่ดีก็แค่ปล่อย ผ่านไป ไม่จำเป็นจะต้องใส่ใจ

เงินกั๊วกงกลับตึงสีหน้าแล้วพูดอย่างเย้ยหยันว่า “สมแล้ว ที่เป็ลูกสาวของหวังลีเฮ่อ ประจบเบื่องบน รังแกเบื่องล่าง ไม่มี กาลเทศะ ลูกพ่อ คราวหลังอย่าได้คบหากับคนแบบนี้เลย จะได้ ไม่ถูกตีสีหน้ายิ้มต่อหน้า แต่มาแทงเจ้าลับหลัง”

ตอนที่ตระกูลฉมู๋มีอำนาจ หวังลีเฮ่อผู้นั้นคอยติดสอยห้อย ตามเขาอยู่ทั้งวัน คอยมาประจบสอพลอ แต่พอตอนที่ตระกูลฉมู๋ เกิดเรื่องก็ตีตัวออกห่างอย่างชดกว่าใคร เจ้าหวังลีเฮ่อนั้นซี้ชลาด

เสียยิ่งกว่าหนู จึงไม่กล้าลงมือซ้ำเติม แต่การที่ไร้หัวใจเช่นนี้
ช่างทำให้ผิดหวังยิ่งนัก

กู่เยียฟังแล้วก็ยกไหล่ ดูเหมือนว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองตระกูลก็ไม่ค่อยดีนัก เป็นแบบนี้ก็ดี นางจะได้ประหยัดเวลาไม่ต้องคอยต้อนรับแม่นางตระกูลหวังนั้น แต่หนึ่งหน้าของแม่นางน้อยผู้นั้นช่างหนาจนเหนือความคาดหมาย วันนี้ยังมีหน้ามาตีสนิทกับนางอีก...

ฮูหยินตงผิงโหวเรียกลูกสาวให้เตรียมกลับ หยวนไห่จึงจับมือกู่เยียเอาไว้ และพูดอย่างอาลัยอาวรณ์ว่า “หลังจากที่จบงานประลองโอสถเรียบร้อยแล้ว ข้าจะส่งคำเชิญไปหาเจ้านะ ไปขึ้นเขาล่าสัตว์ฤดูใบไม้ร่วงด้วยกันกับหลินร่วหันด้วย บ้านพวกเรามีที่ดินอยู่ตรงนั้น ปลุกต้นแปะก๊วยเอาไว้มากมายเลยเชียวละ ในฤดูนี้ ทั่วทั้งที่ดินราวกับถูกตกแต่งไปด้วยใบไม้สีทอง สวยงามมากเลยทีเดียว”

กู่เยียได้ยินแล้วก็ตาเป็นประกายในทันที และจับมือหยวนไห่จึงแล้วพูดว่า “การทดสอบแพทย์โอสถขั้นแก้ต้องเตรียมเครื่องยาด้วยตัวเอง ข้าต้องการใบแปะก๊วยจำนวนมาก

สำหรับตัมน้ำเชื่อมไบแปะก๊วย ฟีนิงเออร์ ข้าขอเด็ดจากที่ดิน
ของบ้านพี่มาเผื่อฉุกเฉินได้หรือไม่”

เมื่อถึงการสอบระดับสูงอย่างแพทย์โอสทซ์กันแล้ว
โดยทั่วไปจะเป็นการประลองปรุยาเอกลักษณ์เฉพาะ เพื่อ
ป้องกันไม่ให้ผู้อื่นแอบดูสูตรยาเฉพาะของตน ผู้คนจึงล้วนแต่
เตรียมเครื่องยามาเอง เมื่อนานวันเข้าก็กลายเป็นความเคยชิน
ไบแปะก๊วยมีสรรพคุณในการปรับปรุงการทำงานของ
หลอดเลือดหัวใจกับสมอง และลดความเสี่ยงที่จะเกิดโรค
กล้ามเนื้อหัวใจตาย ซึ่งสามารถใช้ได้กับยาที่กู่เยี่ยจะใช้ทดสอบ
แพทย์โอสทซ์กันแล้วครั้งถัดไปพอดี

บทที่ 538 ป่วนร้าน

เครื่องยาอื่น ๆ ล้วนหาได้ง่าย มีแค่ใบแปะก๊วยเท่านั้น... แพทย์โอสถและหมอในโลกแห่งนี้ไม่เคยเห็นว่ามีใครใช้ใบแปะก๊วยผสมเข้าไปในยาเลย เมื่อเป็นดังนั้นจึงหาซื้อจากร้านขายยาไม่ได้ กุ่เยี่ยกำลังกังวลเรื่องนี้อยู่พอดีว่าจะไปหาวัตถุดิบเป็นจำนวนมากจากที่ใด คาดไม่ถึงว่าจะบังเอิญมีหยวนไห่ฉิงมาแก้ไขปัญหานี้ให้นาง

เมื่อหยวนไห่ฉิงได้ยืมก็รู้สึกตื่นเต้นในทันที “ใบแปะก๊วยสามารถผสมยาได้ด้วยหรือ ข้ายังคิดว่ามีแค่ผลแปะก๊วยเท่านั้นที่สามารถรักษาโรคได้! น้องเยี่ยเอ๋อร์ต้องการเท่าไร? ข้าจะพาคนไปเด็ดกลับมาในทันทีเลย!”

“ไม่ต้องรีบ ยังมีเวลาเตรียมตัวอีกสองวัน!” กุ่เยี่ยยิ้ม “ต้องการไม่มากหรอก ยาน้ำเชื่อมขวดหนึ่งใช้ใบแปะก๊วยประมาณถุงเดียวเท่านั้น”

“ไม่ได้! ทางที่ดีต้องรีบเด็ดใบแปะก๊วยมาก่อน จะได้ไม่ทำให้งานเจ้าล่าช้า” หยวนไห่ฉิงสั่งหญิงรับใช้ของตน “คืนนี้

เจ้ารีบขี่ม้าของข้ากลับไป ให้พ่อบ้านหลีกไปที่ไร่แปะก๊วยด้วยตัวเอง เด็ดใบแปะก๊วยมาสักห้าถุงกลับมา ให้เวลาเช้าสุดถึงเที่ยงวันพรุ่งนี้ ต้องส่งมาถึงจวนเงินกั๊กงให้ได้!”

“ฟี่ฉิงเออร์ ไม่ต้องใช้เยอะขนาดนั้น...” กูเย่ยรู้สึกหัวเราะ ก็ไม่ได้ร้องไห้ก็ไม่ออก

หยวนไฉนจึงกลับพูดอย่างจริงจังว่า “เตรียมไว้เยอะหน่อย สิตี เผื่อไว้ดีกว่าขาด! เอาละ เจ้ากลับไปพักผ่อนเถิด ดูหน้าเจ้าสิ ผอมจนจะเล็กกว่าฝ่ามือข้าแล้ว ตอนทดสอบชั้นเก้า ข้าจะมาดูเจ้าแสดงฝีมืออีก!”

เมื่อมองดูแผ่นหลังที่เดินจากไปของหยวนไฉน กูเย่ยก็ตะแคงไปที่หน้าของตัวเอง ร่างเดิมในชาตินี้ก็มิใช่หน้าขนาดเท่าฝ่ามืออยู่แล้ว เอาเถิด หลังจากทีนางเกิดใหม่ในร่างนี้ ร่างนี้ก็ไม่ใช่คนอ้วนมาก่อน มันเป็นเรื่องดีไม่ใช่หรือ จะได้ไม่ต้องเสียแรงลดความอ้วน!

นางสัมผัสได้ถึงสายตาอันอ่อนโยนที่กำลังจดจ้องมาที่ตน เมื่อหันกลับมาก็เห็นว่าฟี่ฉิงกำลังเฝ้ามองดูนางอยู่ไม่ห่าง ข้างกายของเขาคือองค์ชายสี่ที่สีหน้าซีดเซียว สภาพดูป่วย

คนนั้น เมื่อถูกเยียดถึงเรื่องน่าอายที่ประจำเดือนของตนเบื่อน
แขนเสื้อเขา นางก็รู้สึกอายจนหน้าร้อนขึ้นมากในทันที
นางละสายตาออกจากราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น และขึ้นไปในรถม้า
ของตน

องค์ชายสีทำเสียงจู่ๆ “พี่ ท่านยังไม่ได้จัดการกับอนาคต
พี่สะใภ้ให้เรียบร้อยหรือ! แม่นางน้อยสุดยอตนขึ้นเรื่อย ๆ แล้ว
หลังจากนี้จะต้องกลายเป็นที่ชื่นชอบของผู้คน อีกทั้งคนที่มิให้
นางจะต้องมากขึ้นอย่างแน่นอน ไม่ได้จะบอกว่าพี่เทียบคนอื่น
ไม่ได้นะ ท่านไม่เป็นรองคนอื่นเลย ติดแค่ว่านิสัยเย็นชาเกินไป
ท่านควรยิ้มให้เยอะๆ หน่อยถึงจะดี อย่าทำหน้าบูดอยู่
ตลอดเวลาสิ... เอ่อ... ก็ได้ ข้าหุบปากแล้ว พอใจแล้วหรือยัง”

องค์ชายสีตัวสั่น สายตาของพี่ชายนำกล้วมาก รวากับ
เกาทัณฑ์น้ำแข็งนับหมื่นพันดอกที่พุ่งแทงจนร่างกายเต็มไปด้วย
ด้วยรุกรุ่น ผู้ชายอย่างเขายังต้องกลัว ไม่แปลกใจที่แม่นางน้อย
ไม่ต้องการเจอเขา สมน้ำหน้า!

เมื่อกลับไปถึงจวนเงินกั๊วกง บ้าเหียนก็ลงให้นาง
โดยการทำอาหารเลิศรสที่นางชอบกินที่สุดไว้เต็มโต๊ะ หลังจากนี้

กินเสร็จก็นอนหลับไปตื่นหนึ่งอย่างเต็มอิ่ม จากนั้นก็แวะยกพา
เย่วหยวนออกไปซื้อเครื่องยา

เนื่องจากมีการติดต่อกับร้านจี้หมินถึงและร้าน
ไปถึง การซื้อเครื่องยาในครั้งนี้จึงไม่ตกไปอยู่ร้านอื่น กุ้ยเย้าพา
หญิงรับใช้เดินผ่านถนนใหญ่ฝั่งตะวันตกจนไปถึงร้านจี้หมินถึง

ดูจากไกลๆ ก็เห็นว่าหน้าประตูร้านจี้หมินถึงล้อมไปด้วย
ผู้คนไม่น้อย ทุกคนต่างกำลังพูดอะไรกันอยู่ กุ้ยเย้ารู้สึกประหลาด
ใจเล็กน้อย หรือร้านจี้หมินถึงจะจัดกิจกรรมกระตุ้นการขายอะไร
ผู้คนดูให้ความสนใจไม่น้อยเลย!

พอเดินเข้าไปดูใกล้ๆ กลับไม่เป็นอย่างที่คิด ร้าน
จี้หมินถึงถูก ‘ป่วน’ แล้ว

“พี่ใหญ่ของข้าป่วยแค่โรคหวัดเล็กๆ น้อยๆ ได้ยินมาว่า
ร้านจี้หมินถึงมียาที่ไม่ชม จึงควักเงินจำนวนมากเพื่อซื้อมันมา
ใครจะไปรู้ว่ายาดีช่วยชีวิตนั้นจะกลายเป็นยาพิษที่อันตราย
ถึงชีวิต! หลังจากที่พี่ใหญ่ของข้ากิน ‘ยาซงแก้วหวัด’ ของร้าน
จี้หมินถึง ก็ถึงกับอาเจียนถ่ายท้อง ไม่นานก็เสียชีวิตไป... ร้าน
จี้หมินถึงของพวกเขาคงต้องมีคำอธิบายให้พวกเรา!”

กู่เยี่ยเบียดเข้าไปในฝูงชน และมองเห็นชายหนุ่มชุดแต่งกายธรรมดาคนหนึ่งกำลังทิ้งตัวอยู่บนศพที่คลุมหน้าด้วยผ้าห่มผืนเก่า พร้อมกับร้องไห้อย่างควบคุมตัวเองไม่ได้

หน้าประตูร้านจี๋หมินถึงมีชายหนุ่มหล่อเหลาสองคนที่โบหน้าคล้ายกันกำลังยืนอยู่ คนหนึ่งใส่ชุดสีเขียวฉูดฉาด ใบหน้าดูอบอุ่น ใจเย็นไม่หึงผยอง ส่วนอีกคนใส่ชุดสีน้ำเงิน ขมวดคิ้วแน่นพร้อมกับสีหน้าเหลือทน กู่เยี่ยขมวดคิ้ว... พี่น้องฝาแฝดตระกูลไป๋คู่นี้ก็มาเมืองหลวงด้วยหรือ

คนชุดสีน้ำเงินคือไป๋จื่อ เขาชี้ชายหนุ่มคนนั้นแล้วตำหนิว่า “เจ้าช่างใจกล้านัก ที่มาข่มขู่ร้านจี๋หมินถึงของพวกเราถึงที่ แต่ละวันร้านของพวกข้าขาย ‘ยาชงแก้หวัด’ ไปตั้งไม่รู้กี่ชุดไม่เคยมีใครเกิดอาการอาเจียนถ่ายท้องมาก่อน เจ้ามันใจได้อย่างไรว่าพี่ใหญ่ของเจ้าไม่ได้กินอะไรผิดแล้วมาใส่ร้ายเป็นความผิดของร้านพวกข้า”

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้น ใบหน้าเปื้อนไปด้วยน้ำตาและน้ำมูก เขาพูดอย่างสะอึกสะอื้นว่า “ตอนที่พี่ข้าป่วย ท่านไม่ยอมกินอาหาร วันนั้นนอกจากกินยาของร้านเจ้าแล้ว ก็แทบไม่ได้กินข้าวเลยสักเม็ด...”

“สหายผู้นี้ นี่เป็นความผิดของเจ้าแล้ว ตอนที่จ่ายยาให้ก็เตือนพวกเจ้าแล้วว่า ยาซงต้องกินหลังอาหาร พวกเจ้าไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำ พอเกิดเรื่องแล้วก็มาหาพวกเราหรือ” พนักงานคนหนึ่งในร้านจี้หมินถึงจับผิดจากคำพูดของชายหนุ่มได้ จึงถามอย่างเสียงดัง

ชายหนุ่มใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตาแล้วพูดต่อว่า “ไม่เคยไต่ยิ่นมาก่อนว่ามียาอะไรที่กินก่อนอาหาร หรือกินโดยที่ไม่กินข้าวมาก่อนจะทำให้เสียชีวิต นอกเสียจาก... ในยานั้นมีพิษ มีผลเสียต่อร่างกายมาก!”

เมื่อชาวบ้านที่มุงดูไต่ยิ่นเช่นนี้ก็ต้องพูดคุยกัน “มีผลเสียต่อร่างกายหรือ ถ้าเช่นนั้น ข้าและครอบครัวข้าที่เคยกินยาซงของโอสเถกรรมสกุลกู่จะมีพิษตกค้างอยู่ในร่างกายหรือไม่”

“ข้าเคยไต่ยิ่นมาว่ามีปรมาจารย์พิษบางคนใช้วิธีอาศัยพิษเพื่อกำจัดพิษ ยาของโอสเถกรรมสกุลกู่คงไม่ได้มีพิษจริง ๆ หรอกนะ ถ้าควบคุมปริมาณพิษไม่เหมาะสม ก็จะทำให้เกิดเรื่องไม่ใช้หรือ”

“เฮ้ย! ที่บ้านข้ายังมียาของโอสถกรรมสกุลกู้อยู่หลายชนิด ไม่ได้การแล้ว เตียวข้าจะให้คนกลับไปเอามาคืนเงิน!”

“พี่หั้น ยาของโอสถกรรมสกุลกู๋ขึ้นชื่อเรื่องยาซื้อขายยาก แต่บ้านของพี่หั้นกลับมีอยู่หลายชนิด หรือจะมีเส้นสายอะไร”

“ไม่หรอก...” น้ำเสียงของพี่หั้นแฝงไปด้วยความภูมิใจ

“ไม่แน่ว่าคนนั้นอาจเข้าใจอะไรผิด! ครอบครัวข้ามีคนหนึ่งที่มีอาการปวดหัว ซึ่งก็ซื้อยาของโอสถกรรมสกุลกู๋จากร้านจี้หมินถึงเหมือนกัน แต่ไม่เคยเกิดความผิดพลาดขึ้นเลย ยาของโอสถกรรมสกุลกู๋ให้ผลที่ดีกว่ายาต้มมาก อีกทั้งยังไม่ขม”

“ก็ใช่นะสิ! โดยเฉพาะยาสำหรับเด็กนะ ลูกชายของข้าเป็นไข้ลมหนาวเมื่อฤดูหนาวปีที่แล้ว ไข้ขึ้นสูงไม่ยอมลดหลังจากที่กินยาลดไข้ของโอสถกรรมสกุลกู๋ ไม่ถึงสามวันก็กลับมาระโดดโลดเต้นแล้ว”

“ใช่หรือไม่เล่า! น้องชายของข้าปลอดภัยน้ำจนป่วยไฉ่เป็นเวลาหนึ่งเดือนกว่า กินยาต้มมากมายก็ไม่ดีขึ้น แต่หลังจากที่กินยาน้ำเชื่อมแก้ไอของโอสถกรรมสกุลกู๋ไปสองขวดก็หายดีแล้ว ข้าได้ยืนยันว่าตระกูลชนชั้นสูงมากมายล้วนเคยใช้

ยาขงและโอสถของโอสถกรรมสกุลกู่ โอสถกรรมสกุลกู่จะผสม
พิษลงไปในยาได้อย่างไร พวกเขาไม่กลัวถูกฟ้องร้องหรือ
อย่างไร”

“หรือว่า... ชัดผลประโยชน์คู่แข่ง จึงถูกใส่ร้ายป้ายสี”

เมื่อชายหนุ่มคนนั้นรู้สึกว่ทิศทางเริ่มเอนเอียงไปทาง
โอสถกรรมสกุลกู่ เขาก็เผยสีหน้าตื่นตระหนก เขาแอบมองไปใน
ฝูงชน จากนั้นราวกับได้รับสัญญาณบางอย่าง จึงทิ้งตัวลงไป
กอดศพพี่ชายและร้องไห้เสียงดัง

บทที่ 539 ตัดมือทั้ง

“พี่ใหญ่! ท่านช่างตายอย่างน่าเวทนาเหลือเกิน! พี่สะใภ้สุขภาพไม่ดีตั้งแต่ไหนแต่ไร เมื่อได้ยินข่าวร้าย นางถึงกับสิ้นสติล้มลงทันที จนป่านนี้ก็ยังไม่ฟื้นเลย ท่านตายแล้ว ลูกทั้งสามคนของท่านจะเป็นอย่างไร คนโตสุดอายุเพียงห้าปีเท่านั้น ส่วนคนเล็กสุดยังคลานไม่เป็นเลย...”

ชาวบ้านที่มุงดูอยู่เห็นเขาร้องไห้อย่างน่าสังเวช เกิดเป็นคนย่อมต้องเห็นใจผู้อ่อนแอ ทิศทางเริ่มเอนเอียงกลับมาหาชายหนุ่ม ชายหนุ่มที่หึงตัวร้องไห้อย่างเจ็บปวดอยู่บนศพยื้มมุมปากขึ้นเล็กน้อย และร้องไห้หนักกว่าเดิม

“พี่ใหญ่! เดิมที่ยังคิดว่ากนิยาของโอสถกรรมสกุลกู่แล้ว จะทำให้ท่านหายไวขึ้น เมื่อหายดีเร็วขึ้นจะได้ทำงานหาเลี้ยงครอบครัว คาดไม่ถึงว่ามันกลับเป็นการทำร้ายท่าน! มันเป็นความผิดของข้า ข้าไม่ควรมาซื้อยาของของโอสถกรรมสกุลกู่ ข้าเป็นคนทำร้ายท่าน! พี่ใหญ่...”

“เจ้าพูดอย่างเดียวว่าพี่ของเจ้ากินยาของโอสตรกรรม
สกุณฺฑ์จนถูกพิษตาย ข้าขอถามเจ้าหน่อยว่า เจ้าซื้อยาชงแก้หัว
ไปกี่ขวด จ่ายเงินไปเท่าไร” เสียงของสตรีดังขึ้นท่ามกลางเสียง
วิพากษ์วิจารณ์ของผู้คน น้ำเสียงใสแจ้วหากชัดเจน ชัดถ้อย
ชัดคำได้ยินกันถ้วนหน้า

เมื่อไปจีเห็นกุกุ่เยียก็เดินลงจากบันไดในทันที และ
ประสานมือทำความเคารพนาง “แม่นางกุกุ่...”

“เจ้าแซ่กุกุ่หรือ เจ้ามีความเกี่ยวข้องกับอะไรกับโอสตรกรรม
สกุณฺฑ์ เพราะพวกเจ้า! คินชีวิตพี่ชายของข้ามาเดี๋ยวนี้นะ!” ทันใด
นั้นชายหนุ่มก็ลุกขึ้นแล้วพุ่งเข้าหากุกุ่เยีย เขายกมือขึ้นกำเป็น
หมัดแล้วปล่อยออกไปอย่างสุดแรง

ชาวบ้านที่มุงดูต่างอุทานออกมา บางคนยังถึงขั้นล้มต
ลง สาวน้อยที่ร่างกายผอมบางเช่นนี้จะรับการโจมตีอย่างสุดแรง
ของชายหนุ่มกำยำได้อย่างไร

โศกนาฏกรรมที่คาดการณ์ไว้ไม่ได้เกิดขึ้น เมื่อชาวบ้านที่
ล้มตเหล่านั้นล้มตขึ้น ที่แท้มัดที่ชายหนุ่มเหวี่ยงออกมาถูก
หญิงรับใช้ข้างกายของสาวน้อยรับเอาไว้ ชายหนุ่มพยายาม

ชักมือตัวเองกลับอย่างสุดชีวิตจนหน้าดำหน้าแดง แต่ก็ไม่สามารถทำได้

“ช่างกล้านัก! ในช่วงงานประลองโอสถ เจ้ายังกล้าลงมือกับแพทย์โอสถระดับสูงอย่างโจ่งแจ้ง! ทางที่ดีเจ้าจงสวดภาวนาให้ตัวเองและครอบครัวว่าหลังจากนี้อะไรได้ป่วย!” เจียงจงเทียนที่สวมใส่ชุดแพทย์โอสถชั้นแปดเดินออกมาจากฝูงชน และจ้องมองชายหนุ่มด้วยสายตาที่ดูราวกับสัตว์ร้ายตัวน้อย

“แพทย์โอสถระดับสูง? แม่นางน้อยผู้นี้เป็นแพทย์โอสถระดับสูงหรือ” ชาวบ้านราวกับสระน้ำที่ถูกโยนด้วยก้อนหินจนเกิดเป็นระลอกคลื่นในทันที

“ชายหนุ่มคนนั้นก็จริง ๆ เลย เหตุใดจึงลงไม้ลงมือโดยที่ยังไม่รู้ความจริง อีกฝ่ายเป็นแค่สาวน้อยที่ร่างกายอ่อนแอ หากถูกชกเข้าจริง ๆ คงเกิดเรื่องแย่นั่นเอง”

“ใช่แล้ว ๆ! ต่อให้ยาของโอสถกรรมสกุลกู่มีปัญหาก็จริง ๆ ก็ไม่ควรลงไม้ลงมือกับคนอื่นที่สกุลกู่เหมือนกัน!”

“หรือเขาเสียใจเกินไป เมื่อเห็นคนสกุลกู่ จึงลงมืออย่างนุ่มนวล...”

เจียงจงเทียนพยักหน้าให้กับไปจีที่อยู่ตรงหน้ากู่เยี่ย จากนั้นหันไปพูดกับกู่เยี่ยว่า “อาจารย์อาต้วน้อย เหตุใดท่านไม่ใส่ชุดแพทย์โอสธออกจากบ้าน พอใส่ชุดแพทย์โอสธก็จะได้ไม่ต้องเจอปัญหา!”

กู่เยี่ยนำตราแพทย์โอสธชิ้นแปดที่เพิ่งได้รับมาติดไว้ที่หน้าอก จากนั้นยิ้มอย่างงดงามไร้เดียงสา “ข้าแค่ออกมาเดินเล่นเท่านั้น ใครจะไปรู้ว่าจู่ๆ ปัญหาจะเข้ามาหาเองเช่นนั้น คนผู้นี้ดูไม่เหมือนมาถามหาสาเหตุการตายของพี่ชาย แต่เหมือนจงใจมารอข้าโดยเฉพาะ! ถ้าไม่ใช่เพราะหญิงรับใช้ของข้าเชี่ยวชาญในวรยุทธ์ คาดว่าตอนนี้ข้าคงล้มกองลงกับพื้นไปแล้ว ข้าสงสัยเหลือเกิน ระหว่างเรามีความแค้นต่อกันหรือถึงต้องลงมือหนักหน่วงถึงเพียงนี้ทันทีที่พบหน้าเช่นนั้น”

“พี่ชายของข้ากินยาโอสธกรรมสกุลกู่ของพวกเจ้าแล้วตาย เจ้าคิดว่าควรจะมี ความแค้นหรือไม่” ชายหนุ่มอยากรจะชักมือตัวเองกลับมา แต่มือของเยว่หยวนกลับแข็งเหมือนหินจนหน้าผากของเขาชุ่มไปด้วยเหงื่ออย่างรวดเร็ว

“อ้อ เจ้าแค่ได้ยินคำว่า ‘แม่นางกู่’ ก็สามารถสรุปได้แล้วหรือว่าเป็นคนของโอสธกรรมสกุลกู่ หรือว่า... เจ้ารู้จักข้า

ตั้งแต่แรกแล้ว คนที่รออยู่ก็คือข้า คนที่อยากจะทำร้าย... ก็คือข้า?” กุ๊เยียมองดูเขาด้วยสีหน้านิ่งเฉย และพูดอย่างใจเย็น

ชาวบ้านโดยรอบต่างมองไปยังชายหนุ่มด้วยสายตาที่เปี่ยมไปด้วยความสงสัย แม่นางน้อยพูดถูก สกุลภูหาได้เป็นนามสกุลที่พบเจอได้น้อย เหตุใดเพียงได้ยินชื่อเรียกแค่คำเดียวก็สรุปได้ว่าแม่นางน้อยผู้นี้เป็นคนของโอสภกรรมสกุลภู ยิ่งไปกว่านั้น ต่อให้ยืนยันได้แล้วก็ตาม ก็ไม่สามารถโยนความรับผิดชอบให้กับสาวน้อยที่อายุน้อยและอ่อนแอเช่นนี้! หรือว่า... จะมีเรื่องแปลกๆ บางอย่างซ่อนเอาไว้

“พี่... พี่ของข้าเพิ่งตาย ข้าก็แค่เสียใจเกินไป จึงรู้ว่าเกินไปหน่อย...” ชายหนุ่มกัดฟันแก้ต่าง

“ถ้าอย่างนั้นขออนุญาตถามหน่อย เจ้าและพี่ชายของเจ้าเป็นคนที่ไหนหรือ” กุ๊เยีย่อยถามในทันที

ชายหนุ่มขมวดคิ้วแล้วพูดว่า “บ้านข้าอยู่ฝั่งทิศใต้ของเมืองหลวง...”

“ถึงแม้ข้าจะมาอยู่เมืองหลวงได้ไม่นาน แต่ข้าก็รู้คำกล่าวที่เล่ากันว่า ‘ตะวันออกร้ารวย ตะวันตกชนชั้นสูง ไต่ยากจน

เหนือตำซำ' ดูจากชุดที่เจ้าสวมใส่ก็ดูออกว่าไม่เหมือนครอบครัว
มีเงิน พี่ของเจ้าเป็นหัวหน้าวัดธรรมดา การที่ครอบครัวพวกเจ้ายอม
ควักเงินซื้อยาชงแก้หวัดที่ราคาขูดละห้าตำลึงเงินเพื่อรักษา
พี่ชายของเจ้า อืม... ช่างเป็นความสัมพันธ์พี่น้องที่ล้ำลึกยิ่งนัก!"
กู่เยี่ยพูดอย่างซำๆ

ใช่แล้ว เงินห้าตำลึงเป็นจำนวนเงินที่ครอบครัวธรรมดา
สามารถใช้ได้ทั้งปี ผังทิศใต้ของเมืองมีครอบครัวมากมายที่ทั้งปี
ไม่สามารถหาเงินได้ถึงห้าตำลึง แต่ข้าวยังกินไม่อิ่ม ใครเล่าจะ
ยอมควักเงินมากขนาดนี้เพื่อรักษาหวัดเล็กๆ น้อยๆ แค่นี้
ครอบครัวทั่วไปมักจะอดทนกับอาการป่วยเล็กๆ น้อยๆ หาก
อาการทรุดหนักจริงๆ จึงไปร้านยาเพื่อซื้อยาต้ม... เรื่องนี้
มีความไม่ชอบมาพากลจริงๆ!

“เหตุใดยาชงโอสถกรรมสกุลกู่ของพวกเราให้กินหลัง
อาหารนะหรือ สาเหตุหลักก็เพราะกลัวว่าผู้ป่วยบางคนท้องไส้
อ่อนแอ หลังจากกินยาแล้วจะส่งผลต่อความอยากอาหารจนกิน
ข้าวไม่ลงก็เท่านั้น เมื่อไม่ยอมกินข้าวแล้ว ร่างกายจะเอา
พลังงานที่ไหนไปต้านทานโรค อาการป่วยก็จะฟื้นตัวได้ช้า
หาใช่เพราะในยาได้ผสมพิษที่ส่งผลเสียต่อร่างกาย!”

ถึงจะบอกว่ายามีพิษสามส่วน แต่ระดับฝีมืออย่างกู่เยี่ยที่เป็นถึงเภสัชกรชั้นยอด ย่อมสามารถกำจัดผลข้างเคียงของยาได้อย่างสมบูรณ์

“อีกอย่าง อาการอาเจียนถ่ายท้องของพี่ชายที่เจ้าพูดถึงหาใช่อาการของการถูกพิษ แต่ดูเหมือนว่า... ท้องเสีย!” กู่เยี่ยรีบไปครู่หนึ่งแล้วพูดต่อว่า “การอาเจียนถ่ายท้องไม่สามารถคร่าชีวิตคนได้ในทันที ต่อให้เป็นคนที่ร่างกายอ่อนแอ การผื่นทนสองสามวันก็ไม่อาจทำให้ตายได้ แต่เจ้าบอกว่าพี่ของเจ้ากินยาโอสตรกรรมสกุลกู่ของพวกเรา ก็อาเจียนถ่ายท้องในทันที และตายลงในเวลาไม่ช้า คนที่พอมีความรู้ทั่วไปด้านการแพทย์ย่อมไม่มีทางเชื่อ!”

ชายหนุ่มส่งเสียงแย้งอย่างรุนแรงว่า “ใครจะไปรู้ว่าในยาโอสตรกรรมสกุลกู่ของพวกเจ้าได้ใส่ของอันตรายอะไรลงไปหรือไม่ อย่างไร... อย่างไรก็ตาม... พี่ใหญ่ของข้าพอกินยาของพวกเจ้า ก็ตายลงในไม่ช้า ที่เจ้าพูดมาขนาดนี้ ก็แค่จะปิดความรับผิดชอบเท่านั้น!”

“อ้อ ต่อให้พี่ชายของเจ้ากินยาโอสถกรรมสกุลกู่ของพวกข้าแล้วตาย แล้ว... เจ้าจะอย่างไรต่อ” กู่เยี่ยไม่ยากเถียงกับเขามาก จึงสอบถามด้วยวิธีถอยเพื่อรุก

“ชีวิตแลกด้วยชีวิต เจ้าเป็นผู้ก่อตั้งโอสถกรรมสกุลกู่ ข้าต้องการให้เจ้าแลกชีวิตพี่ชายข้ากลับคืนมา! หรือไม่ก็ตัดมือทั้งสองข้างของเจ้าทิ้งเสีย เจ้าจะได้ไม่สามารถทำร้ายผู้อื่นอีก!” ชายหนุ่มตะโกนอย่างอีกเหิม

กู่เยี่ยหัวเราะดัง “หิ” ออกมา “ข้าเป็นแค่สาวน้อยอายุสิบสามปี อีกทั้งยังไม่ได้ใส่ชุดแพทย์โอสถ เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้าเป็นผู้ก่อตั้งโอสถกรรมสกุลกู่ หรือว่า... เจ้าแอบสืบโอสถกรรมสกุลกู่ของพวกข้าแล้ว และรอใส่ร้ายความผิดในวันนี้ เพื่อตัดมือหรือปลิดชีพข้า”

บทที่ 540 อันทพาล

รอยยิ้มบนใบหน้าของกู่เยี่ยเปล่งประกาย แวววาวแวบส่องออกมาจากดวงตากลมโตของนาง นางเดินเข้าไปใกล้ ‘ศพ’ ที่อยู่บนพื้นอย่างเงียบๆ และพูดที่ละคำว่า “คนอย่างข้านะ มีข้อห้ามเล็กๆ อยู่ข้อหนึ่ง นั่นคือข้าเกลียดคนที่ปรักปรำข้าที่สุด! จุดจบของการปรักปรำข้าคือ... เปลี่ยนเรื่องนั้นให้เป็นเรื่องจริง!”

‘ศพ’ ที่อยู่ใต้ผ้าปูที่นอนเก่าไม่มีการตอบสนองใดๆ ในตอนแรก หลังจากนั้นไม่นานก็มีคนสังเกตเห็นว่าผ้าปูที่นอนสั้นเล็กน้อย ทันใดนั้น ‘ศพ’ ก็ตั้งขึ้นมาจากเตียง และเกาะไบนางมือ และคอของตัวเองอย่างสุดชีวิตจนทั้งรอยเลือดไว้

“เป็นไปได้อย่างไร! เมื่อก็ชายผู้นี้ไม่หายใจแล้ว!” เด็กหนุ่มที่เป็นลูกมือให้กับท่านหมอเหลียงฟิมพ์พาเบาๆ

ไม่รู้ว่าคุณชายเล็กไปจื้อมาตั้งแต่เมื่อไร เขาพูดออกมาด้วยท่าทางราวกับกำลังคุยกับตัวเองว่า “บางคนสามารถถกฉันทายใจได้นาน ในยุทธภพมีวิชาที่เรียกว่าวิชาลมหายใจเต๋าที่แม้แต่ชีพจรก็หาไม่เจอ เหมือนกับคนตายแล้วจริงๆ แม่นางกู่

ก็แค่เพ่งให้ยาทำให้คันกับเขา ถ้าเป็นข้า ข้าจะทำให้เขา
กลายเป็นศพจริงๆ...”

เด็กหนุ่มหัวหดและแอบมองนายน้อยของตัวเอง...
อย่าได้คิดยั่วโมโหคุณชายรองไปจื้อ!

ผู้คนรอบๆ ส่งเสียงโวยวายดังลั่นไปทั่ว ราวกับเป็นหม้อ
ที่กำลังปะทุ

“ชายคนนั้นยังไม่ตาย! ใส่ร้ายคนอื่นจริงๆ ด้วย! ใครกันที่
เลวทรามขนาดนี้ คิดไม่ถึงว่าจะถึงกับอยากเอาชีวิตแพทย์
โอสถตัวน้อยของตระกูลกู!”

“ข้าก็ว่าแล้ว! ครอบครัวของพวกเราใช้ยาของ
กูโอสถกรรมมาปีกว่า มันจะเป็นปัญหาของกูโอสถกรรมได้
อย่างไร ไม่รู้ว่าคนใจดำนั้นต้องการจะทำลายกูโอสถกรรมให้
สิ้นซากหรืออย่างไร หากไม่มีกูโอสถกรรมแล้ว ต่อไปไม่ใช่ว่า
พวกเราจะต้องกินยาต้มขมๆ อีกหรือ”

“แม่นางกู อย่ายกโทษให้พวกเขาเด็ดขาด! คนที่ปรักปรำ
ใส่ร้ายแพทย์โอสถอย่างต่ำก็ต้องโดนเขี่ยน อย่างมากก็ต้องถูก
เนรเทศ!”

“ใช่ ใช่! เรื่องแบบนี้ต้องลงโทษให้ถึงที่สุด! เขาไม่เพียงแต่ใส่ร้ายป้ายสีกัฏโอสถกรรม แต่เกือบทำร้ายแม่นางกัฏที่เป็นแพทย์โอสถระดับสูง ทำผิดหลายกระทง จะต้องส่งคนสองคนนี้ไปให้ทางการ!”

“ไปหาเบาะแสของร้านพวกเขาที่ทางใต้ของเมือง แจ้งให้ทุกคนรู้เรื่องนี้ สมาคมแพทย์โอสถจะได้ปิดร้านของพวกเขาสำหรับคนในตระกูลนี้ทั้งหมด ร้านขายยาทุกร้านจะต้องไม่ขายยาให้พวกเขา! คนเลวทรามเช่นนี้ไม่ควรได้รับการรักษา”

“อย่านะ! พี่ของข้าแค่หน้ามืดตามัว ถูกคนอื่นหลอกถึงทำเรื่องเช่นนี้! แพทย์โอสถทั้งสองท่าน โปรตเมตตาและยกโทษให้พวกเราด้วย” เด็กหนุ่มมองไปที่พี่ใหญ่ที่เกาจนมีเลือดออกคำพูดของผู้คนก้องอยู่ในหูของเขา ในใจพุ่งชนไปหมด เขาคุกเข่าอ้อนวอนขอความเมตตาต่อหน้ากัฏเยี่ย

เดิมทีพี่น้องสองคนนี้เป็นพวกอันธพาลทางตอนใต้ของเมือง มีคนให้สัญญาว่าจะให้เงินจำนวนมากแก่พวกเขาถ้าสามารถทำลายชื่อเสียงของกัฏโอสถกรรมได้ ดีที่สุดคือต้องจับแพทย์โอสถที่อยู่เบื้องหลังกัฏโอสถกรรมออกมา และกำจัดทิ้งเสีย! เดิมทีเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับแพทย์โอสถ และยังเกิดขึ้นในช่วง

สำคัญของงานประลองโอสถ ความจริงแล้วในตอนแรกพี่น้องคุณนี้
กล้าๆ กลัวๆ ไม่มีความกล้าพอที่จะรับงานนี้

แต่ด้วยสถานะของอีกฝ่าย... และรางวัลที่อีกฝ่ายเสนอให้
ก็มากพอสมควร พี่น้องคุณนี้ก็เลยหันเห วางแผนไว้ว่าหลังจาก
จบงานนี้ ทั้งครอบครัวจะย้ายออกจากเมืองหลวง ไปหาสาว
ชาวบ้านในเมืองเล็กๆ สร้างครอบครัวที่ร่ำรวย คิดไม่ถึงว่า
แค่เพิ่งเริ่มต้น... ก็จบลงแล้ว...

“ใครสั่งให้พวกเจ้าทำ บอกเข้ามา บางทีถ้าข้าอาภรณ์ดี
อาจจะยอมปล่อยพวกเจ้าไป...” กุ๊เยี่ยโบกมือไปทางชายที่แกล้ง
ทำตัวเป็นศพ และเขาก็หยุดเกาที่นั่นที่ อย่างไรก็ตาม ตอนนี้ทั้ง
ไบหน่า ลำคอ และมือของเขาก็เต็มไปด้วยคราบเลือด
น่าสยดสยองยิ่งนัก

ผู้คนที่เฝ้าดูต่างส่ายหัว ไม่มีใครแสดงความเห็นใจ
แพทย์โอสถผลิตยาออกมาเพื่อบรรเทาอาการเจ็บป่วยให้ผู้คน
แต่กลับโดนคนแหว่งกั๊ด ช่างเลวทรามต่ำช้า!

ไบหน่าของเด็กหนุ่มคนนั้นเต็มไปด้วยความลำบากใจ
ไม่ว่ากุ๊เยี่ยจะบีบบังคับอย่างไร เขาก็ปฏิเสธที่จะบอกคนที่อยู่

เบื้องหลัง กุ้ยเยี่ยพยักหน้าแสดงความเข้าใจ “เจ้าไม่ยอมบอกว่าอีกฝ่ายเป็นใคร เป็นเพราะอีกฝ่ายก็เป็นแพทย์โอสถเหมือนกัน และยังเป็นแพทย์โอสถระดับสูงหรือไม่ก็เป็นแพทย์โอสถที่มีผู้สนับสนุนใช่หรือไม่”

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นทันที แววตาของเขาเต็มไปด้วยความประหลาดใจ กุ้ยเยี่ยจึงรู้ว่าตัวเองเดาถูกแล้ว

“เจ้าไม่กล้าทำให้คนที่อยู่เบื้องหลังไม่พอใจ แล้วเจ้าเคยคิดหรือไม่ว่าเจ้ากำลังทำให้แพทย์โอสถคนนี้ไม่พอใจ เกรงว่าคนผู้นั้นคงจะไม่ได้บอกเจ้าว่าข้าเป็นใครใช่หรือไม่” กุ้ยเยี่ยมองไปที่เขาอย่างเรียบเฉย ปากอึดมิได้โค้งเล็กน้อยเป็นการเสียดสีประชดประชัน

“ท่าน... ไม่ใช่แพทย์โอสถที่อยู่เบื้องหลังกุ้ยโอสถกรรมหรือ แต่อีกฝ่ายบอกกับพี่ของเราว่าท่านเป็นแค่แพทย์โอสถตัวน้อยที่เตรียมตัวเข้าร่วมการประเพณี...” ชายที่เปื้อนเลือดทრุดตัวลงบนพื้นราวกับผ่านการลงโทษอย่างทรมาณมายกหนึ่งป็นพึมพำว่า “เขาโกหกพวกเรา ถ้ารู้ว่าท่านเป็นแพทย์โอสถระดับสูง ต่อให้พวกเราโลภมากแค่ไหนก็คงไม่กล้ารับงานนี้...”

“คนผู้นั้นพูดถูก! ตอนที่ข้าเพิ่งมาถึงเมืองหลวง ข้าเป็นแพทย์โอสถตัวน้อยที่รอเข้ารับการประเมินจริง ๆ แต่งานประลองโอสถครั้งนี้ไม่ใช่มีถึงระดับแปดหรือไร จริงสิ มะรินนี่ข้าจะต้องเข้าร่วมการประเมินแพทย์โอสถระดับเก้า เกรงว่าคนที่ส่งเจ้าคงไม่ได้คาดคิดว่าจะเป็นเช่นนี้” บอนโบหน้าของกู่เยี่ยเผยรอยยิ้มแตกตันที่กว้างขึ้น

เจียงจงเทียนกระแอมไออย่างเย็นชาและพูดว่า “เจ้ารู้หรือไม่ว่าอาจารย์อาตัวน้อยของข้าเป็นศิษย์ของปราชญ์โอสถเป็นศิษย์น้องสาวของแพทย์โอสถใหญ่เจียงและแพทย์โอสถใหญ่ไปหลี่ คนที่อยู่เบื้องหลังคอยสั่งการเจ้า มีภูมิหลังยิ่งใหญ่กว่าอาจารย์อาตัวน้อยของข้าเสียหรือ”

เมื่อคนรอบข้างได้ยินคำพูดของเจียงจงเทียนก็เริ่มโต้แย้งกันดุเดือดขึ้น

“สวรรค์! ศิษย์น้องของแพทย์โอสถใหญ่เจียงและแพทย์โอสถใหญ่ไปหลี่ มีนาเล่อายุน้อย ๆ ก็สร้างกู่โอสถกรรมขึ้นมาแล้ว!”

“ศิษย์โดยตรงของปราชญ์โอสถ? ไม่ธรรมดาจริง ๆ ด้วย ไม่แปลกใจเลยที่ภูโอสถกรรมเติบโตเร็วขนาดนี้ ที่แท้แพทย์โอสถที่อยู่เบื้องหลังก็มีภูมิหลังใหญ่ขนาดนี้”

“อะไรวะ ปราชญ์โอสถมีชื่อเสียงมากเลยหรือ” คนถามเป็นเด็กหนุ่มอายุยี่สิบต้น ๆ

“ปราชญ์โอสถเมื่อยี่สิบปีก่อนนั้นเหนือชั้นกว่าแพทย์โอสถใหญ่ แพทย์โอสถใหญ่เจียงเป็นศิษย์คนแรกของเขา และแพทย์โอสถใหญ่ไปหลีกก็เป็นศิษย์หลานของเขา เจ้าคิดว่าจะอย่างไรเล่า”

“แพทย์โอสถตัวน้อยของตระกูลภูคนนี้คิดไม่ถึงว่าจะมีภูมิหลังยิ่งใหญ่ขนาดนี้ ไม่แปลกใจเลยที่ยาที่ผลิตโดยภูโอสถกรรมล้วนเป็นยาชั้นเลิศ ประสิทธิภาพดีเยี่ยม! ไม่ได้การแล้ว ข้าต้องไปดูว่ายังมียาจากภูโอสถกรรมในร้านจี้หมินถึงอยู่หรือไม่ ซื้อเตรียมตัวไว้ก่อน เตรียมไว้ล่วงหน้าก็ไม่มีอะไรเสียหายใช้หรือไม่เล่า! มิเช่นนั้นหลังจากนี้หากราคาดีดขึ้นสูงจนซื้อไม่ไหวจะทำอย่างไร”

“ยาของกู้อิสถกรรมยกเว้นยาสำหรับเด็กขายหมดแทบจะทันทีที่วางขาย ต่อแถวรอก็ไม่แน่ว่าจะซื้อได้ เจ้านะฝันกลางวันให้มันน้อยๆ หน่อย! จริงสิ ข้าจะเตือนเจ้าด้วยความหวังดี ในวันเสาร์ของทุกๆ เดือน ให้เจ้าไปเข้าแถวที่ร้านจี้หมินตั้งแต่เช้า ถ้าโชคดี อาจจะซื้อได้สักอย่างสองอย่าง”

หลังจากได้ยินคำพูดของเจียงจงเทียน ใบหน้าของฟีน้องทั้งสองก็หมองคล้ำทันที พวกเขาล้มลงกับพื้น ซายหนุ่มหันศีรษะไปมาเพื่อกวาดตามองหาบางอย่างในฝูงชนด้วยสายตา รวกับสัตว์ร้ายที่กำลังจะตาย

กู่เยี่ยมมองตามสายตาของเขา แต่คนที่อยู่ล้อมรอบมีมากเกินไป นางไม่เห็นอะไรน่าสนใจจึงทำเพียงกระซิบเบาๆ ว่า “อีนาง หากคนผู้นั้นมาให้ข้า!”

อีนางจับจ้องสายตาที่ร้อนแรงของหัวหน้าอีนเม่ย เขาชำเลื่องมองไปยังฝูงชน และจับซายหนุ่มที่อยากจะอาศัยจังหวะซุลมุนหนีไปได้ แล้วลากเขาขึ้นไปหานายหญิง

บทที่ 541 เบื้องหลัง

นับตั้งแต่ที่กู๋เยี่ยออกจากเมืองเหยียนเฉิง อิ่นเม่ยก็ได้รับคำสั่งให้อยู่เคียงข้างนาง ส่วนอินหงถูกเจ้านายส่งตัวมาเพื่อคุ้มกันกู๋เยี่ยอย่างลับๆ สองคนทำงานรับผิดชอบเรื่องเดียวกัน จึงมีความขัดแย้งกันในหน้าที่อยู่เสมอ

เนื่องจากสถานะของอินเม่ย กู๋เยี่ยรู้สึกเกรงใจที่จะสั่งการเขาไม่ว่าเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ ดังนั้นอินหงจึงกลายเป็น ‘คนโปรด’ ต่อหน้านาง สำหรับเรื่องที่อินหงถูกเรียกใช้มากกว่า แล้วตัวเองถูกเพิกเฉย อิ่นเม่ยไม่สบายใจอย่างยิ่งจึงมักจะลอบก่อดินหงอย่างลับๆ

เมื่อกู๋เยี่ยเห็นชายหนุ่มที่ถูกอินหงลากตัวมายังคงดิ้นรนไม่หยุด นางรู้สึกว่าคุณนี้หน้าคั่นยิ่งนัก จึงลงไปเล็กน้อย ในขณะนี้อเองเจียงจงเทียนก็ตอบคำถามในใจของนางออกมา “หลือวีถัง คิดไม่ถึงว่าท่านจะเป็นคนซุกใยมั! บอกมาว่าเรื่องนี้สำนักหลวงของท่านเป็นคนสั่งการใช้หรือไม่”

ทันใดนั้นกู่เยี่ยก็เหมือนจะได้แหวกเมฆหมอกในใจของนางออกไป ชายหนุ่มหน้าเหลี่ยมตัวเตี้ยคนนี้เป็นแพทย์โอสถระดับที่ห้าของสำนักหวงที่เคยประลองยากับนางที่ร้านทองหยก!

แน่นอนว่าหลิววีถึงไม่ยอมรับ “เจ้าคนแซ่เจียง เจ้าไม่ต้องมาโจมตีใส่ร้ายคนอื่น ข้าแค่เดินผ่านมาเลยเข้ามาดูเรื่องสนุกก็เท่านั้น แพทย์โอสถที่อยู่ที่นี่ไม่ใช่ข้าคนเดียวสักหน่อย มีสิทธิ์อะไรมาใส่ร้ายข้า”

“ฮึ่ม! ก็เพราะเจ้าเป็นแพทย์โอสถระดับกลาง แต่ออกไปข้างนอกกลับไม่ใส่เครื่องแบบแพทย์โอสถ แอบอยู่ในฝูงชนอย่างลับๆ พอจะเปิดโปงคนที่สั่งการอยู่เบื้องหลังก็คิดจะหนี! ไม่ได้ร้อนตัวแล้วจะเรียกว่าอะไร”

เจียงจงเทียนมั่นใจว่าเป็นคนจากสำนักหวงที่ชักใยอยู่เบื้องหลัง คนซีโกงพวกนี้ของสำนักหวงแพ้การประลองโอสถให้กับอาจารย์อาตั่วน้อย และยิ่งเห็นว่าอาจารย์อาตั่วน้อยได้รับการเลื่อนขั้นบ่อยครั้งในการประเมิน คิดไม่ถึงว่าจะใช้วิธีสกปรกเช่นนี้ พวกเขาไม่เพียงอยากจะทำลายกู่โอสถกรรม แต่ยังอยากจะกำจัดอาจารย์อาตั่วน้อยด้วย! ช่างเลวทรามต่ำช้า!!

ดวงตาของหลีอวีถึงกลอกไปมาอย่างรวดเร็ว เมื่อเขามองไปที่กู่เยี่ยดวงตาของเขาก็เปล่งประกายขึ้น เขาชี้ไปที่นางและเถียงว่า “นางก็ไม่ได้สวมเครื่องแบบแพทย์โอสถเหมือนกันไม่ใช่หรือ ใครเป็นคนบัญญัติว่าแพทย์โอสถต้องสวมเครื่องแบบเวลาออกไปข้างนอก ตาข้างไหนของเจ้าเห็นว่าข้าจะหนี เจ้าใส่ร้ายข้าชัดๆ”

พี่น้องคู่หนึ่งที่ ‘ก่อความวุ่นวายแพทย์โอสถ’ หลังจากเห็นหลีอวีถึง ทั้งคู่ก็เผยแววตาโกรธแค้น ชายหนุ่มชี้ไปที่หลีอวีถึงและต่อว่า “ท่านไม่ได้บอกหรือว่าเบื้องหลังกู่โอสถกรรมเป็นเพียงแพทย์โอสถตัวน้อยที่ไม่มีภูมิหลัง คิดไม่ถึงว่าท่านจะโกหกพวกเรา...”

“พวกเจ้าอย่ามาเที่ยวก่อดคนอื่นเหมือนหมาบ้า! ข้าเป็นศิษย์สายตรงของแพทย์โอสถใหญ่หลวง ข้าจะไปคบค้าสมาคมกับพวกเจ้าทำร้ายคนอื่นได้อย่างไร พวกเจ้าอย่ามาเที่ยวก่อดคนอื่น เพราะอยากจะได้โทษ พวกเจ้าซึ่งน้ำหน้าให้ดี สำนักหวงของเราไม่ใช่ใครจะมาใส่ร้ายได้!” หลีอวีถึงลนลานอยู่ครู่หนึ่ง แต่ไม่นานก็สงบลงอย่างรวดเร็ว ในคำพูดของเขาเต็มไปด้วยการคุกคาม

เบื้องหลังของสำนักหวงคือแพทย์โอสโตใหญ่หวง แม้ว่าเขาจะไม่โด่งดังเท่าแพทย์โอสโตใหญ่เจียงและแพทย์โอสโตใหญ่ไปหลี่ แต่ก็ไม่ใช่คนที่อันตรายสองคนจะล่วงเกินได้ ใบหน้าของสองพี่น้องเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง เรื่องนี้จะโทษคนอื่นก็ไม่ได้ ใครใช้ให้พวกเขาเห็นแก่เงิน กล้าลงมือกับแพทย์โอสโต

ในโรงน้ำชาที่อยู่ไม่ไกล หลิวซางกั้ววางถ้วยชาลงบนโต๊ะ และซาก็หกล้มมือของเขาทันที แพทย์โอสโตตัวน้อยขำๆ เขารีบหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาช่วยเขาเช็ด เขาผลักแพทย์โอสโตตัวน้อยออกไปด้วยมือข้างหนึ่ง และกอดพันพูดว่า “หลี่อวีถึงเจ้าโง่ นั่นข้าบอกเขาแล้วว่าอย่าไปมุงดูเรื่องสนุก แต่เขาก็ไม่ฟัง ถูกจับจนได้ หน้าโง่จริงๆ!”

“ฮึ่ม! พวกเจ้าทำเรื่องงามหน้านัก!” เสียงที่ฟังออกว่าพยายามระงับความโกรธตั้งขึ้นข้างหลังเขา

สีหน้าของหลิวซางกั้วเปลี่ยนไป เขาลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว และโค้งคำนับชายชราที่เดินเข้ามาด้วยความเคารพ และพูดว่า “อาจารย์”

“พวกเจ้ายังมีหน้ามาเรียกข้าว่าอาจารย์อีกหรือ” แพทย์โฮสทไใหญ่หวงตบหน้าเขา ทั้งรอยนิ้วมือสีแดงสดไว้บนใบหน้าของหลิวซางกู่ย เขาชี้ไปที่ศิษย์ผู้หยิ่งโสคนนี้และพูดว่า “ข้าเตือนพวกเจ้าว่าอะไร ปราชญ์โฮสทกำลังอยู่ในช่วงขาขึ้นให้พวกเจ้าอย่าทำตัวเป็นจุดสนใจ อย่าได้ก่อเรื่อง แต่พวกเจ้าละเคยใส่ใจคำพูดของข้าบ้างหรือไม่ หรือคิดว่าคำพูดข้าเป็นเพียงลมพัดผ่าน乎!”

“อาจารย์ ข้าก็คิดเผื่อสำนักหวงของเราเหมือนกัน!” หลิวซางกู่ยแย้งอย่างหนักแน่น “นั่งเด็กบ้านนั้น ไม่ต้องพูดถึงเรื่องทำลายชื่อเสียงของสำนักหวงของเราที่ร้านทองหยก นางสอบผ่านอย่างง่ายดายมาตลอดทาง ตอนนี้สอบผ่านแพทย์โฮสทระดับแปดไปแล้ว ที่พวกเราภาคภูมิใจต่อหน้าตระกูลเจียงได้ไม่ใช่เพราะว่าหลายปีมานี้ตระกูลเจียงไม่ได้ฝึกฝนแพทย์โฮสทระดับเก้าออกมาสักคนหรือ

“หากปล่อยให้แม่เด็กนี้สอบผ่านแพทย์โฮสทระดับเก้าและนางยังเป็นผู้หญิง อายุน้อยกว่าแพทย์โฮสทสตรีตอนนั้นตั้งหลายปี ถึงตอนนั้นตระกูลเจียงกับแพทย์โฮสทจะต้องมีหน้ามีตาเพราะนางเป็นแน่ แล้วสำนักหวงเหมินของเราจะไม่ถูกพวกเขาข่มเหงเอาหรือ

“ดังนั้น ศิษย์คนนี้ก็เลยอยากลงมือกับกู้อิสถกรรม ทำให้
นางไม่มีสมาธิ ดีที่สุดคือไม่ให้นางปรากฏตัวในการประเมิน
ระดับเก้าครั้งถัดไป...”

แพทย์อิสถใหญ่หลวงและแพทย์อิสถเจียงได้รับการ
เลื่อนขั้นเป็นแพทย์อิสถใหญ่เกือบจะในเวลาเดียวกัน และพวก
เขาก็ถูกคนทั้งโลกเปรียบเทียบกับ แพทย์อิสถเจียงเข้าเรียนใน
สำนักอาจารย์ตอนที่อายุน้อยกว่าเขาเกือบยี่สิบปี แต่กลับเป็น
แพทย์อิสถใหญ่เหมือนเขาแล้ว

แพทย์อิสถใหญ่หลวงรู้สึกว่าเป็นเรื่องยากที่ตัวเองจะ
เอาชนะเขา ดังนั้นเขาจึงอดทนอดกลั้นมาตลอด หวังว่าจะเจอ
ใครสักคนในหมู่ลูกศิษย์ที่เขาฝึกฝนที่จะสามารถช่วยให้เขาชนะ
ได้ หลิวซางกู่เป็นหนึ่งในลูกศิษย์ที่ภาคภูมิใจที่สุดของเขา เป็น
แพทย์อิสถระดับเก้าตั้งแต่อายุยังไม่ถึงสามสิบ ส่วนคนแซ่เจียง
นั้น อย่างมากที่สุดก็แค่ระดับแปดเท่านั้น ลูกชายคนแซ่เจียงอายุ
สิบหกปีแล้ว ไม่ใช่แพทย์อิสถระดับตันด้วยซ้ำ สิ่งนี้ทำให้แพทย์
อิสถใหญ่หลวงภูมิใจมาก

เดิมทีทำงานประลองอิสถ เขากำลังจะไปดูเรื่องสนุกๆ
ของตระกูลเจียง แพทย์อิสถระดับแปดคนนั้น ก่อนงานประลอง

โอสถไม่นาน เขาล้มและได้รับบาดเจ็บที่ขาขณะขึ้นไปเก็บสมุนไพรบนภูเขา เจ็บกล้ำเนื้อปวดกระดูกเป็นรื้อวัน ต้องพักผ่อนที่บ้าน ดังนั้นเขาจึงไม่สามารถเข้าร่วมงานประลองโอสถครั้งนี้ได้

แต่ศิษย์รุ่นใหญ่ของเขาได้ก้าวไปถึงเกณฑ์แพทย์โอสถใหญ่แล้ว แม้ว่าเกณฑ์จะสูงเกินไป ศิษย์ของเขาไม่มีความหวังแม้แต่หน่อย แต่มันก็ยังดีกว่าตระกูลเจียงที่ไม่มีแพทย์โอสถระดับเก้าสักคน ดีกว่าเป็นรื้อเท่า

ใครจะคิดว่าเจ้าเด็กบ้านนั้นของตระกูลเจียงราวกับมีเทพเจ้าแห่งโชคคอยคุ้มครอง สอบผ่านตั้งแต่แพทย์โอสถระดับหนึ่งไปจนถึงระดับแปด และยังมีแนวโน้มที่จะหยุด

คนเดียวที่สามารถเทียบเขาได้ คือแม่เด็กที่ทำให้ศิษย์ทั้งสำนักหวงอับอายร่วมกับเขา ทั้งสองสอบผ่านอย่างราบรื่นจนถึงระดับแปด และกลายเป็นประติณธ์ร้อนที่พูดกันในงานประลองโอสถครั้งนี้ แพทย์โอสถนอกสนามจำนวนมากต่างเดิมพันกันว่าใครจะสามารถผ่านการทดสอบและได้รับคุณสมบัติเป็นแพทย์โอสถระดับเก้า!

คนที่มียุทธิตพลงสองคนในงานประลองโอสถครั้งนี้ต่างก็มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับตระกูลเจียง คนหนึ่งเป็นลูกชายของแพทย์โอสถใหญ่เจียง และอีกคนเป็นศิษย์น้องของเขา

ชื่อเสียงของตระกูลเจียงแซงหน้าสำนักหวงอีกครั้ง แพทย์โอสถใหญ่หวงไม่ยินยอม แต่เขาก็คิดไม่ออกว่าเจ้าเด็กบ้าที่มาเมืองเหยียนเจิงเกือบหนึ่งปีก่อนงานประลองโอสถ จู่ๆ ก็ราวกับว่ากินยาวิเศษ สมองเปิดกว้างรู้ไปเสียทุกอย่างเสียอย่างนั้น

เมื่อคิดถึงว่าแม่เด็กคนนั้นก็อยู่ในเมืองเหยียนเจิงเหมือนกัน แพทย์โอสถใหญ่หวงจึงสงสัยว่า ปราชญ์โอสถจะเป็นคนสอนลูกศิษย์และศิษย์หลานของเขาเป็นการส่วนตัว และเพิ่มความรู้และทักษะเรื่องยาในช่วงระยะเวลาสั้นๆ หรือไม่

น่าเสียดาย เขาเดาผิดแล้ว คนที่ให้สูตรลัดเจียงจงเทียนไม่ใช่อาจารย์ของอาจารย์ของเขา แต่เป็นคนที่แพทย์โอสถใหญ่หวงเรียกว่าแม่เด็กนั้น...

แพทย์สาวชาวไร่ 13

农园医锦

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

10170 กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (ปรมราชชนนี) ถนนชัยพฤกษ์ 378

โทรศัพท์ 4964 ต่อ 9999-2422-0, 4969E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《农园医锦》

Author: 姽婳晴雨 Gui Hua Qing Yu

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Manzhouli Zhalaينوer Wenxin Counseling Studio (满洲里市扎赉诺尔区文心信息咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

姽婳晴雨 Gui Hua Qing Yu.

แพทย์สาวชาวไร่ เล่ม 13 / 姽婳晴雨 Gui Hua Qing Yu เขียน :: เมฆขาวหวานเย็นจาก แปล : 农园医锦 —. กรุงเทพฯ :คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567

(1) , 427 หน้า.

1 นวนิยายจีน .I. เมฆขาวหวานเย็น, ผู้แปล .II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7097-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุขทวีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ ฝนเดือนเจ็ด

พิสูจน์อักษร วริตรา เย็นใจ

ราคา 179 บาท